

hentydede til, nemlig ved at gaae til Rulderne, saa siger jeg, at man ikke ret har Begreb om, hvilke vanskelige Spørgsmaal der opstaaer, naar Talen er om Formuebeskatning. Vanskeligheden bestaaer ikke blot i at finde, hvor Formuen er, men Vanskeligheden ligger ogsaa i at søge, hvor stor den er, i hvilket Forhold den befinder sig, saaledes at vi kunne beskatte den ganske i Almindelighed, og, mine Herrer, hvad er Overhovedet Formue, og hvad ikke? Det er et Spørgsmaal, som i den praktiske Anvendelse vil frembyde ikke faa Vanskeligheder, og navnlig saadanne, at jeg troer, man ikke let vil lade dem blive afgjorte ved en almindelig Skattelov. Jeg erkjender naturligvis, at Formuen er et Moment, som kan tages med i en communal Beskatning; men lad mig dog sige her, at den forsaavidt har det tilfælles med Leilighedsmomentet, at det er umuligt at binde den til faste Regler, naar den skal svare til, hvad den skal være, nemlig et Moment til at beregne Skatten efter for dem, som man troer have Noget at slette af. Ganske vist kan dette Moment fastholdes, naar Talen er om at benytte Leilighedsmomentet til at nedsætte Skatten for Bedkommende, men det er vanskeligt eller rettere sagt umuligt at anvende det til Forhøielse i et saadant Forhold, at det passende kan finde sin Plads i en Skattelov, naar man ikke vil drive det udover de Grændser, indenfor hvilke Skatteansættelsesforholdet er tilhørligt. Naar det saaledes er min Overbeviisning, at man ikke udenfor en snævert begrændset Kreds, — og lad mig sige ikke udenfor Communer — ret vel vil kunne benytte Formue- og Leilighedsbeskatningen som et Moment til Skatteforøgelse, saa bliver der ikke Andet tilbage, som Statskatten kan have tilfælles med Communeskatten, end netop den egentlige Indkomstskat, og jeg kommer senere til at paavise, at naar Mindretallet med saa stor Sikkerhed har villet paastaae, at disse Skatter skulde have saa Meget tilfælles med hinanden, er dette ikke Tilfældet. Der er i Mindretallets Motivering sagt Noget, som ganske vist ogsaa kan være sikket til at gjøre en vis Virkning, nemlig at Formue- og Leilighedsbeskatningen mere er i Overensstemmelse med den almindelige Bevidsthed, idet den er

en gammel bekjendt Beskatningsmaade her i Landet; men jeg siger, at dette ikke er rigtigt. Det er ganske vist, at Formue- og Leilighedsbeskatning er Noget, man vel kjender, men man kjender den kun, som det ærede Medlem sagde, i en ufuldkommen Form, ikke som nogen Formue- og Leilighedsbeskatning, men væsentlig som en Leilighedsbeskatning, og den er langtfra at være det, som man her tænker sig, naar man ved Lov vil lægge Beskatningen efter Formue og Leilighed. Det, man hidtil har kjendt, er ikke Andet end et Skjøn over en Mand's hele Stilling, hvilket Skjøn man benytter til at forhøje eller formindste denne Mand's Skattebyrde; men der er ikke Tale om Noget, som i ringeste Maade ligner det, der her er Spørgsmaal om at indføre som lovbunden Beskatningsmaade.

Jeg skal nu tillade mig at laane den ærede Mindretals-Ordførelses Eygte, hvormed han sagde, at behøje ikke blot Fleertallets, men ogsaa Regjeringens Forslag; han maa finde sig i, at det, han har fremført, bliver behøjt med samme Behøjsning, som den, han har fundet det rigtigt at bruge ligeoverfor Andre, skjøndt der efter min Mening er farvede Glas i alle fire Sider af denne Eygte. Jeg skal tage, hvad der er Hovedsagen, nemlig de fire Punkter, han fremhævede som nødvendige Fordringer, der maatte gjøres til enhver Skattelov; det er Fordringer, som jeg fuldstændig er enig med ham i, hvorfor jeg ikke har det Allemindste imod at benytte dem som Provestene for det Forslag, der findes i Dagsordenen. Det ærede Medlem sagde, at den første Fordring, man maatte stille til en Skattelov, var, at den var istand til at bringe Indtægten frem. Ja, det er rigtigt; men jeg finder, at det er en Sætning, der er meget for almindelig til, at man kan blive staaende derved. Det er ikke nok at bringe Indtægten frem; men den skal ogsaa bringes frem i sin rette Størrelse og under den rette Behøjsning, saaledes at det kan sees, hvorledes den kan bruges til en Beskatning. Her, siger jeg, brister det ærede Medlems Hovedsætning, nemlig den, at man skulde være fuldkommen sikker paa, at Indtægterne blive besatte i deres fulde og be-